

DE STER VAN NEDERLAND

1 DECEMBER 1933

No. 23

38e JAARGANG

»Het geluk is een lachend oogenblik; het bewustzijn goed gehandeld te hebben een tevreden eeuwigheid».

EEN AFSCHIEDSWOORD

Op de Noordzee, 22 November 1933.

De dikke mist, die gisteravond Rotterdam in Egyptische duisternishulde, vertraagde de „Batavier 2” zeven uur. Pas om kwart voor tweeën voer zij af. Begrijpelijkwijz was er geen mensch op de kade, maar mijn geestes-oog zag nog steeds de groetende vrienden en vriendinnen, trouwe medewerkers en medewerksters op de akkers die ik ging verlaten. En telkens weer drong in mij de echo op van het geestdriftige „Houw en Trouw”, dat daar had opgeklonken.

Mist — symbool van mijn laatste dagen in Nederland. Alle scherpe omlijning ontbreekt in je denken. Je zou

op vijf, zes plaatsen tegelijk willen wezen Familie-leden, vrienden : binnen en buiten de Kerk — hoeveel loopt men mis bij zoo'n haastigen afscheidsrondgang ! Hoeveel geloofsgenooten had ik nog gaarne even een handdruk gegeven, een zegen toegewenscht het mocht niet ! Maar evengoed bedoeld, misschien nog een tikje inniger aangevoeld, is voor hen allen mijn handdruk-in-gedachten, mijn eventjes oog in oog zien (ook in gedachten) dat ik niet kan nalaten te doen.

Hoe léven mij mijn laatste dagen in het vaderland nog ! Vrijdag begon het reeds : een afscheidsavondje met de zendingen. Vooravond van de Rotterdamsche districtsconferentie. Onvergetelijk. Zaterdagavond, die gezellige zaal-vol-volk met een niet minder gezellig programma. Zondag — feitelijk één lang feestvieren van tien in den morgen tot tien in den avond. Dat sterft nooit weg in je geheugen. Maandagavond — wéér die gezellige menigte. Jammer dat zuster Kooyman daar niet bij was. Maar ik heb mij voorgenomen haar alles haarfijn te vertellen.

Het uitzicht wordt niet langer door mist belemmerd. Ook in mijn denken komt meer klaarheid. Regelmatig klinkt het dreunen van de machine, mij er aan herinnerend dat de afstand steeds grooter wordt tusschen ons en de lage landen bij de zee. Zeldzaam kalm is de zee. Kalmer ook wordt het in mij. Want laat mij het maar verklappen : het was gisteravond lang niet onbewogen daarbinnen. Vroeger kon ik heengaan zonder de minste ontroering — eerst later kwam dan de pijn van het gescheiden zijn. Een nieuwe onder-vinding werd dezen keer door mij geboekt : niet langer bleek afscheid-nemen een koel proces (al was het koud op de mistige Jobskade !)

Wordt de afstand gestadig grooter, die mij van het werkveld der laatste vier jaar verwijderd, mijn hart is nog steeds bij U, mijn broeders en zusters. Bij allen. Want, heeft de zendingsleider rechts-streeks meer te doen met de verschillende bestuursleden, allen waren wij medewerkers. Ik zou de vooraanstaanden kunnen noemen : zuster Scheer en haar leidstersgroepje, zuster Hartman en het hare, zuster Riet en háár rechter- en linkerhand ; ik zou de gemeente-besturen kunnen vermelden, de groepsbesturen, om van de zendingen nog te zwijgen ; ik zou van Oom Ben kunnen spreken, van de vertalers en vertaalsters van Zondagsschool- en andere lessen — maar zou geen greintje te kort willen doen aan ook maar één actieve ziel in de zending.

Dank, allen zonder uitzondering, voor uw mooie medewerking ! En het zij mij vergund hier ook een woordje van dank te richten tot zuster Kooyman, die in en buiten de Zending zoo getrouw heeft meegelopen. Geen getrouwd man vermag met eenig welslagen in onze Kerk te arbeiden als niet zijn vrouw hem ten volle ruggesteunt. Ik ben op weg om het haar persoonlijk te vertellen — nog eens te vertellen.

Mijn denken flitst over hoogtepunten van ons zendingsleven, ons àller leven in de zending: hoogtepunten zooals de jongste Juni-conferentie van de O.O.V. „Zal de jeugd van Zion dralen?!" „Neeen!!" Trouw aan de waarheid waar martelaars voor streden! O, jongeren, Uw vuur, Uw geestdrift, Uw reine blij-zijn hebben mij meermalen vreugdetranen in de oogen doen wellen. Het is geen verbeelding, geen dichterlijke fantasie, neen het ruischt langs berg en dalen, het dávert tot de verste zendingspalen: Houw en trouw! Zoo vast als het Rotsgebergte staat gij op de rots van deugd en eere!

President en Zuster Lyon zullen U goed voorgaan, U allen, oud en jong. Ik ben er van overtuigd dat er een werk door hen verricht zal worden dat alleen zij kunnen doen in dit bijzonder tijdsgezicht. Luistert naar hen, volgt hun wenken en gij zult den zegen des hemels inoogsten.

Frank J. Koopman

VOOR JONGE OOGEN

De Boodschap in den nacht

Weet je het nog hoe je, toen je nog jong was, dacht dat de lucht niets was — alleen maar leege ruimte? Dat was omdat je de lucht niet kon zien of vastgrijpen. Maar je hebt geleerd dat er heel veel werkelijks bestaat, dat wij niet zien of vastgrijpen kunnen. En je weet nu dat de lucht iets werkelijks is, net als hout of ijzer. En je weet óók dat het een wonderlijk vermogen heeft om geluid voort te dragen, zoodat wij met elkander kunnen praten, zelfs in het donker.

Geluid wordt voortgedragen door trillingen. Luchttrillingen zijn als golven in het water, of als de golvingen langs een springtouw tusschen twee meisjes wanneer een van hen het heen en weer schudt. Wanneer je spreekt brengt je spreekorgaan de lucht aan het schudden die je lippen raakt, en de trilling loopt net als een golfje naar het oor van hem die luistert. En zoo hoort hij wat je zegt.

Dit was reeds lang bekend, maar het is nog niet zoo lang bekend dat er nog iets anders was, iets heel wonderlijks, dat trilt haast net als de lucht; en evenals de lucht is het onzichtbaar. Wij noemen het electriciteit. Wij weten niet eens goed wat het eigenlijk is, hoewel wij er ruimschoots gebruik van maken: wij verzenden er boodschappen mee, gebruiken het voor verlichting en verwarming. In één opzicht is de electriciteit net als een jongen: ze reist gaarne. Ze geeft er doorgaans de voorkeur aan, langs een draad te loopen, zooals je ze aan de telegraafpalen ziet; maar niet lang geleden hebben wij ontdekt dat ze niet eens een draad noodig heeft.

En dat is het geheim van de telefoon, die je tegenwoordig op zooveel plaatsen ziet; het geluid dat het spreektoestel van de telefoon binnengaat sluit vriendschap met de electricische stroom en gaat er mee op reis.

Wanneer je de telefoon gebruikt zend je trillingen van electriciteit uit, inplaats van trillingen in de lucht. En deze trillingen of golvinkjes voeren je boodschap naar hem die luistert.

De broeders op het zendingskantoor kregen eens een boodschap in den nacht: iemand in een andere stad had opgebeld en vroeg of de broeders voor een lieven zieke wilden bidden, die naar het ziekenhuis gebracht was, erg ziek. Je weet, dat wij dat voor elkander kunnen doen en ook dat de broeders komen om ons te zalven als wij dat willen.

Hoe wonderlijk was het, dat die man met zijn verontruste hart zijn boodschap sturen kon, door de duisternis heen, uit een andere stad! Maar het wonderlijkste was nog dat zijn hart sprak tot het hart van den zendeling, gebruikmakend van zijn stem en den electricischen stroom, want het was inderdaad het hart van den verontrusten man dat de broeder op het hoofdkantoor hoorde!

Lieve kinderen, zou je kunnen gelooven dat onze Vader in den hemel, die ons de lucht gegeven heeft, zoodat onze boodschappen er doorheen gaan naar harten die ons liefhebben — zou je gelooven dat Hij Zijn eigen liefhebbend hart zou sluiten voor ons, zoodat Hij ons niet zou kunnen hooren als wij roepen? Neen, hoor! De Heiland heeft gezegd dat God ons hoort, dat Hij ons graag wil helpen en wil dat wij Hem in het gebed vragen.

De groote menschen zeggen dat er heel wat geheimzinnigs is in de wereld. Dat wil zeggen dat er veel is dat wij niet kunnen begrijpen. En dat is waar; maar wij hebben geleerd gebruik te maken van heel veel onbegrijpelijks, zooals die boodschap aan de zendingen, hoewel wij niet begrijpen hoe de electricische stroom precies werkt, welke de boodschap overbrengt. De man kende het hart van de zendingen, hij vertelde hun zijn moeite en met liefde en medegevoel luisterden de broeders naar hem.

En zoo is er achter het geheimzinnige in de wereld ons hart en er is Gods hart. Als je Hem noodig hebt, mag je Hem aanroepen en dan luistert Hij. En dat is bidden.

OOM BEN

JEUGD EN LEVEN

M.-Mannen cursus, 1933—1934

(Vervolg van bl. 316).

HOOFDSTUK IV

Een levensplan

Voordat een bouwkundig ingenieur aan een gebouw begint te werken, of aan een brug of een dam, heeft hij altijd eerst de

plannen voor dat ontwerp zorgvuldig geteekend. Door deze plannen te volgen kan hij systematisch en flink werken, met een minimum aan verwarring, dubbel werk en krachtverlies. Zonder een plan kan er slechts wanorde en verspilling zijn.

Wanneer een handelaar het beheer over een onderneming in handen neemt, heeft hij een systeem, dat hij volgt. Indien hij niet zulk een methode van handelen heeft, is hij geen handelaar. Een uitvoerende macht in elke soort inspanning moet zijn: eerst voorbereiden en dan zijn voorbereiding uitwerken, wanneer hij hoopt gunstige resultaten te krijgen.

Schepen worden naar modellen gebouwd; automobielen naar ontwerpen en opgave van bijzonderheden; kleeden en tapijten worden volgens patronen geweven; romans worden uit omtrekken ontwikkeld. In de wereld van het succes is slechts zeer weinig toeval. Er moet methode en systeem in onze ondernemingen zijn. We mogen de dingen niet aan het toeval overlaten. Welke is de model stad, die, welke niets meer is dan een rommelige huizenmassa of die, welke systematisch en volgens vooropgezet plan is aangelegd?

Wat is het ware kunstwerk, de oude spreid of de Navajo-deken? Het antwoord op deze vragen is duidelijk. Een gelukkig resultaat wordt slechts verkregen, als een plan, systeem patroon of teekening, de leidende beweegreden is.

Onze levens vragen dezelfde behandeling als deze andere onderwerpen. Ons leven is een groot iets, dat door ons wordt opgebouwd. Het is onze hoogste onderneming. En wij zijn de architecten; wij kunnen de plannen teekenen. Wij zijn ook de bouwers; wij kunnen ze ook uitvoeren. Geeft deze regeling aan het geheele werk niet een buitengewone bekoring? Zijn we niet gelukkig, te weten, dat nu, in onze jeugd, we ons levensplan kunnen vaststellen, en door het te volgen, onze bestemming bereiken. Het valt moeilijk, zich een dankbaarder en inspireerder verzekering in te denken. Wat wij nu te doen hebben, is een teekening van ons levensplan te maken. Net zoo min, als een bouwkundig ingenieur dingen aan het toeval kan overlaten, kunnen wij ons veroorloven, ons leven toevallig te leven. We moeten een „Levens-schets” om de intrigerende gedachte te gebruiken, ons ingegeven door den titel van Noel Coward's algemeen bekend tooneelstuk. Als we ons leven rijk aan succes willen maken; als we hopen het tot een meesterstuk van schoonheid te maken, als we hopen, een hopeloze verwarring van waardeloos verlangen en eerzucht, te voorkomen, moeten wij nu methode en systeem in ons leven brengen.

Regelmaat of verwarring?

Veronderstel, dat, dat ge voorbestemd zijt, zeventig jaar te worden, hoe lang is dit?

Hoeveel jaren uit dien korten tijd zullen werkelijk medetellen?

Trek Uw kindsheid en ouden dag af, neem de acht uren van iedere vier en twintig af, die ge slapend en onbewust doorbrengt, bekort de dagen, welke door ziekte buiten beschouwing vallen en zeventig jaar is niet zóó lang meer, niet waar?

Maar het is al de tijd die ge gekregen hebt! Wat zult ge er mee doen? De mensch, die tijd verspilt, is zoo hopeloos onwetend, dat hij niet eens weet, wat leven is. Leven is Tijd. Doodt den tijd en ge pleegt zelfmoord. Deedt ge vandaag iets, dat de moeite waard was? Wat vermelden de uren? Bracht ge den tijd zóó door, dat de dag van morgen gemakkelijker zal zijn, of hebt ge zijn uren reeds vóór de geboorte verpand? Indien dit zoo is, kunt ge deze nooit meer achterhalen. Er is slechts zóóveel tijd — en hij vliegt voorbij. Het eenigste wat ge doen kunt, is er gelijken tred mee houden. Daar ligt de wijsheid in. Slechts één leven, en het is uit tijd samengeweven. Wat zult ge weven, voordat de draad opraakt? Wat zal de afwerking zijn, een patroon of een mislukking? Iedere dag is een draadje. Misbruik het niet. Maak een levensplan. Voetsporen in de zandwoestijn van den tijd worden niet gemaakt door neer te zitten.

Als de groote Scheidsrechter roept „Tijd!” zorgt dan dat ge iets vertoonen kunt. „De voleindigde bouw van een welbesteed leven is het beste paspoort van den tijd naar de eeuwigheid”.

(*Vision Magazine*).

Maak iederen dag Uw meesterstuk.

De levenstijd lijkt ons lang, wanneer wij hem bezien uit het oopunt der jeugd en een succesvol leven schijnt zoo wondervol. Wij bezien het meestal in verhoudingen boven ons begrip. En toch wordt het in dagen geleefd. Als wij iederen dag volmaakt afwerken, wat zullen wij dan een levensrecord maken! Als wij iederen morgen de handelingen van den dag voorbereiden, en die voorbereiding ook uitwerken, dragen wij een draad, welke door het doolhof van het meest bezige leven heenvliedt. Een ordelijke tijdsindeeling is als een lichtbundel, welke zijn licht op al onze bezigheden werpt. Maar, waar geen plan gemaakt is, waar de regeling van den tijd alleen aan toevallige omstandigheden wordt overgelaten, liggen alle dingen in een chaos door elkander, welke geen verdeling noch overzicht toelaat.

Iedere dag is een nieuw leven, elke zonsopgang slechts een nieuwe geboorte voor ons zelf en de wereld, elke morgen het begin van een nieuw bestaan voor ons, een nieuwe en grootsche kans om de resultaten van ons vorige leven tot nieuw en hooger nut aan te wenden.

(*O.S. Marden*).

Dr. John A. Widtsoe schenkt ons de volgende aansporende gedachte: „Vandaag is de beste en belangrijkste dag in mijn leven. Maar waarom vandaag? Omdat vandaag het einde aan-

geeft van mijn verleden, omdat vandaag het begin is van mijne toekomst."

Met andere woorden: wij kunnen van onze toekomst maken wat wij willen, als wij maar „vandaag” een begin maken. Maar als wij wachten met onze toekomst te beginnen, zal deze dag ons verleden zijn en het is gemakkelijk genoeg, van de eene dag in de andere te leven, uitstellende, totdat aan het einde niets overblijft dan een verleden vol weifelmoedige beloften en gebroken besluiten.

„Gisteren” is dood, vergeet het!

„Morgen” bestaat niet, tob er niet over!

„Vandaag” is hier, gebruik het!

Eenige regels voor een volmaakten dag

1. Ik wil mij van ganscher harte toeleggen op de ophanden zijnde dagtaak. Met geestdrift en oprechte kracht geloof ik waardevolle dingen te kunnen bereiken.
2. Ik wil gelukkig zijn. Dit vast besluit erkent dat wat Abraham Lincoln gezegd heeft, waarheid bevat, n.l. „dat de meeste menschen ongeveer zoo gelukkig zijn, als zij van plan waren te zijn”. Geluk komt voort uit het inwendige; het is geen kwestie van uitwendige vormen.
3. Ik wil mijzelve aanpassen aan wat bestaat en niet trachten alles naar mijn eigen verlangens te zetten. Ik wil mijn familie, mijn werk en mijn geluk nemen zooals ze zijn en mijzelf aan hun aanpassen.
4. Ik wil voor mijn lichaam zorgdragen. Ik wil het oefenen, er voor zorgen en het voeden en het niet misbruiken of verwaarloozen, zoodat het een krachtig werktuig van mijn wil is.
5. Ik wil trachten mijn denken te verbeteren; ik wil bestudeeren; ik wil iets nuttigs leeren. Ik wil geestelijk geen leeglooper zijn. Ik wil iets lezen, dat kracht, denken en concentratie vereischt.
6. Ik wil minstens op drie wijzen mijn geest oefenen. Ik wil in het geheim iemand goedgevoelen; ik wil een onaangename taak uitvoeren; zooals William James oppert, alleen voor oefening; ik wil niet laten merken, dat mijn gevoelens gekwetst zijn.
7. Ik wil aangenaam zijn. Ik wil er zoo goed mogelijk uitzien, mij zoo passend mogelijk kleeden, vriendelijk praten, beleefd handelen en mij niet in de rechten van anderen dringen.
8. Ik wil geen vrees hebben; geen vrees om mij te verheugen in schoonheid, te beminnen en te gelooven, dat, die ik bemin, ook mij liefhebben.
9. Ik wil een rustig half uur gebruiken voor overpeinzing. In deze oogenblikken wil ik aan God denken. Mijn verwantschap tot en mijn vertrouwen op Hem.
10. Ik wil een program hebben. Indien ik het al niet precies kan volgen, kan ik van mijn talenten toch een beter gebruik maken.

Wanneer wij voor een tijdje een dagprogram afwerken, overeenkomstig deze regels, zullen wij ontdekken, dat wij de dingen, zonder tijd, talenten of nuttigheid te verliezen, uitvoeren, en dat wij geregeld onze bekwaamheid om in het leven vreugde te scheppen, vermeerderen.

Een plan stelt ons in staat een maximum gebruik van onze bekwaamheden te maken. Gebrek aan een plan, slordige indeeling van onze werkzaamheden, vraagt ons verwarring en mislukking.

Ons eenig bezit is de tijd en het voornaamste verschil tusschen de menschen is de manier, waarop zij deze gebruiken.

Een levensplan is de sleutel tot een leven van vooruitgang en geluk.

Vragen

1. Waarom heeft een ingenieur een plan voor ieder onderwerp, dat hij wil bewerken, noodig?
2. Waarom moeten wij een levensplan hebben?
3. Waarom is tijd zoo belangrijk?
4. Waarom moet deze ordelijk ingedeeld zijn?
5. Waarom is „vandaag” de belangrijkste dag van ons leven?
6. Hoe kunnen wij elken dag een meesterstuk maken?
7. Wat is het eenige bezit dat alle menschen gemeen hebben?
8. Hoe kan een dagindeeling ons behoeden voor plaag van „haast” en „onbeslistheid”?

Vertaald door H. F. WEIMAR.

UTRECHTSCH E CONFERENTIE AANKONDIGING

Zoals „De Ster van Nederland” alreeds heeft aangekondigd, zal op Zaterdag 9 en Zondag 10 December, de najaarsconferentie van het Utrechtsche District gehouden worden.

De zendelingen houden Zaterdagnamiddag om twee uur een vergadering.

Zaterdagavond om 8 uur zal een openbare vergadering gehouden worden in de zaal Kruisstraat 7.

Drie openbare bijeenkomsten worden aangekondigd voor Zondag, aanvangende om 10, 15 en 19 uur.

Deze samenkomsten zullen in het Jaarbeursgebouw, op Vreeburg, gehouden worden. Na afloop van den morgenvergadering, zal een doopdienst gehouden worden in de O.Z.E.B. Inrichting, hoek Biltstraat en de Witte Vrouwensingel.

Het Amsterdamsche zangkoor zal ook aanwezig zijn, om enkele schoone liederen ten gehoor te brengen.

Maandagavond zal in het vergaderlokaal, Kruisstraat 7, een bazar gehouden worden, door de Zusters Hulp-Vereeniging der Utrechtsche gemeente.

Vriendelijk worden zoowel niet-leden als leden uitgenoodigd deze conferentie bij te wonen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: THOMAS EDGAR LYON - Assistent: LOUIS H. HAGEN

VAN DE REDACTIE

Ons afscheid aan „K.”

Na meer dan vier jaren gepresideerd te hebben over de Nederlandsche Zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, heeft President Frank I. Kooyman de kust van zijn geboorteland den 21sten November verlaten, ten einde naar zijn geliefden in Amerika terug te keeren. De diepe bewondering, welke de kerkleden dezer Zending voor deze geliefden leider gevoelden, kwam tot uiting door de dichtbezette vergaderingen van de laatste districts-conferentie door hem bijgewoond in Rotterdam, Zondag 19 November 1933. Op den avond na deze conferentie gaven de leden van verschillende kerkvertakkingen uit geheel Nederland een afscheidsfeest ter eere van den scheidenden President in de vergaderzaal St. Janstraat 15. Hier werd onze dichter-President geprezen en gedankt voor zijn onvermoeiden arbeid in dienst der Kerk, en werd hij geëerd voor al de uitmuntende bijdragen, welke hij in den loop der jaren geleverd heeft aan gedichten en kerkliederen.

Het bestuur van President Kooyman is gekenmerkt door een snellen groei van de hulporganisaties in de geheele Zending. De Onderlinge Ontwikkelings Vereenigingen, het Jeugdwerk, het genealogische werk en de Zondagsscholen zijn in de laatste vier jaren op een merkwaardige wijze vooruitgegaan, zoodat in dit opzicht de Nederlandsche Zending een hooge plaats inneemt onder de verschillende zendingen. Deze uitbreiding van den kerkarbeid bracht noodzakelijkerwijze het vertalen en doen drukken van een groote hoeveelheid lessen en leidraden met zich, evenals de vertaling van vele nieuwe liederen. Het is zeer zeker een blijk van de inspiratie van God in onze Kerk, dat zulk een talentvol man als Frank I. Kooyman was geroepen om over de zending te presideeren juist gedurende den tijd, waarin zulk belangrijk werk moest worden verricht. Geen ander man in de geheele Kerk kon dit groot en gewichtig werk even succesvol en schoon gedaan hebben als onze veel-bewonderde „K.”

Reeds vele jaren heeft onze vertrekkende president zijn stem verheven en zijn pen gevoerd in den dienst des Almachtigen. Gedurende zijn geheele verblijf in Utah, meer dan een kwart-eeuw lang, schreef hij vlijtig artikels voor „De Ster van Nederland”,

bracht ontelbare lessen in zijn „Rijmpreekjes” en andere gedichten, en publiceerde hij artikelen in verscheidene tijdschriften, teneinde het herstelde Evangelie, hem zoo dierbaar, te verdedigen en uit te breiden. De laatste vier jaren zijn evenwel de meest vruchtbare zijns levens geweest op literatair gebied en het werk uit die periode zal de zaak der waarheid nog vele jaren kunnen dienen. De vier jaargangen van „De Ster van Nederland”, verschenen onder President Kooyman als redacteur, bevatten talloze dichtertelijke en andere artikelen van zijn hand. „Een Redelijke Theologie” en „De Profeet der Mormonen” vormen een waardevollen aanwinst voor onze gepubliceerde boekwerken, hetwelk wij grootelijks waardeeren. Hoewel „Gemeente Toezicht” grootendeels het werk is van iemand anders, heeft dit boekwerk toch veel van uitnemende kwaliteiten te danken aan onzen talentvollen schrijver, en ofschoon „Priesterschapsstudies” niet den naam draagt van President Kooyman, is het toch grootendeels door hem in het Hollandsch overgezet. Behoudens deze waardevolle publicatie's zijn vele der nieuwe traktaten door hem vertaald, evenals verschillende andere letterkundige werken, te veel om nu op te noemen. En onder zijn laatste verrichtingen is de vertaling en de uitgave van een aantal hart- en zielverheffende gezangen, speciaal geschikt om in de hulporganisaties gebruikt te worden, zeker niet de minste.

Na al dit werk verricht te hebben, is hij vertrokken om zich opnieuw bij zijn geliefde vrouw en kinderen te voegen. Zijn vertrek was stil en onopvallend en in de stad, waar het jachtende leven zijn gewonen gang ging, viel het niet op. Toch zal hij niet worden vergeten. Hij laat ons teveel achter dat wij ooit zouden ophouden ons te herinneren, dat hij eens hier was. Bronzen standbeelden of monumenten van steen zijn er niet opgericht om zijn naam te eeren of zijn daden, verricht in den Dienst van den Meester, aan de vergetelheid te ontrukken. Maar hij heeft monumenten noch standbeelden noodig. Zijn daden, zijn geschriften, zijn gezangen, zijn toespraken en zijn geest, zullen onder ons bekend blijven geslacht na geslacht. Zijn Zendingdiensten zullen zijn aardsche bestaan overleven en in onze vergaderingen en klassen zal het zingen van zijn liederen een blijvende herinnering vormen aan dezen door God gezegenden man. De lichamelijke mensch heeft ons verlaten, maar „K.” leeft nog onder ons in woord en gezang om ons te helpen in onze diensten in God's Kerk op aarde.

En nu dan, vaarwel, geliefde „K.” Wij zullen uw opwekkenden glimlach, uw inspireerende predicaties, uw helderen blik op datgene wat recht is, en uw waardevolle raadgevingen en aansporingen missen. Wij zullen uw woorden uit „Van de Redactie” en uw bijdragen missen. Wij zullen uw naam missen op de „Redactiebladzijde” van onze Ster. Maar wij voelen ons gelukkig, dat wij u mèt ons kunnen behouden in woord, gezang en herinnering. Wij zullen onzen „K.” nooit vergeten. Onze „K.” blijft onder ons

werken. En nog gelukkiger maakt ons de belofte, dat „K.” met ons in verbinding zal blijven door de pagina's van de „Ster van Nederland” in de maanden en jaren der toekomst. Wij wenschen u een voorspoedige reis en een blijde hereeniging met uwe geliefden thuis. Moge God u in de toekomst zegenen met al de verlangens uws harten en dat ge in staat moge blijven dit groote werk voort te zetten, hetwelk door u op zoo'n edele wijze is begonnen. Wij zeggen niet „Vaarwel”, maar slechts „Tot weerziens”, en wij hopen, dat uw bemoedigende woorden spoedig weer de bladzijden van onze „Ster” mogen sieren.

Succes en voorspoed!

L.

INTERESSANTE STEMMEN

Onbewust Alcoholisme

De perscommissie van het N.C.G.O.V. (Nationale Christ. Geheelonthouders-Vereeniging) zendt ons het volgende stukje van de hand van dr. F. J. Krop, Ned. Herv. predikant te Rotterdam, ter opname: L'Effort vermeldt het bezoek van den heer Hugues Le Rouze aan de „Infirmierie spéciale du Dépot” te Parijs:

Een arbeidersgezin treedt binnen. De man is flink en goed gebouwd; het is een bierhandelaar. De vrouw is zindelijk en netjes gekleed. De vader houdt een kind van 7 jaar bij de hand en zegt: „Dokter, ik ben een rechtschapen mensch, mijn vrouw is eveneens eerlijk, en dit kind, dat wij meebrengen, is verstandig. Op school heeft hij goede cijfers, want hij leert best. We kunnen tevreden zijn over hem. Verklaar mij evenwel dit eens! Reeds tweemaal trachtte hij zijn broertje te dooden, een kind van 6 maanden, in de wieg! Gisteren was het met een puntige schaar. Men kwam juist bijtijds om dit te verhoeden”. Dokter Garnier zag het kind in de oogen en vroeg: „Is het waar, dat je je broertje wilt dooden?” En de ander, de blonde knaap, met het peinzende gezichtje, antwoordde met een koppige beslistheid, sterker dan hijzelf, en waarin men de stem van het onvermijdbare kon vernemen: „Ja, ja, ik zal het dooden!” Er heerschte stilte, plotseling afgebroken door een snik. Het was de moeder, die in tranen uitbarstte. Toen zeide de dokter tot den vader: „Antwoord mij eens openhartig, vriend — Gij drinkt?” „Ik, mijnheer?” Maar zijn vrouw liet niet toe, dat hij zichzelf verdedigde, en zeide: „Hij, dokter? Hij? Drinken? Een werkman, dien niemand ooit beschonken heeft gezien? Zij waren openhartig. Toch gebod de dokter: „Strek de hand uit”. De werkman gehoorzaamde en zijn hand beefde, als de vleugel van een vogel, die op het punt staat van weg te vliegen. Toen zeide de dokter droevig: „Het is goed. Ga in een andere zaal. Ge kunt straks terugkomen en dan zal ik u mijn advies geven”.

Zoodra wij alleen waren, wendde dokter Garnier zich tot mij en zeide: „Die man en die vrouw liegen niet.” Nooit is de man „boven zijn theewater” thuis gekomen, zooals hij het uitdrukt. Nooit heeft de vrouw hem verweten, dat hij zijn loon in een drankhuis verteerde. Maar ziehier wat er gebeurt. Als die man zijn vat bier naar de 3e of 4e verdieping in een der Parijsche huizen gedragen heeft, heeft hij het warm gekregen. Dan gevoelen de menschen, die hij bedient, dat zij jegens een man, die zulk zwaar werk heeft verricht, wel iets verplicht zijn. Zij zouden hem eenige stuivers kunnen geven en zodoende zijn dagloon vergrooten. Geloof evenwel vrij, dat men in de meeste gevallen een glas wijn inschenkt. En heeft de mildheid van den klant niet steeds een hatelijken naam, spreekt men niet van een „drinkgeld”? „Dientengevolge nu, ledigt de man, dien ge daar juist gezien hebt, een twintigtal glazen wijn per dag. Daar hij het van trappenloopen warm krijgt, verdraagt hij beter al dezen drank dan een dronkaard, die zich in een kroeg, achter een tafeltje gezeten, vergiftigt. Het resultaat is echter hetzelfde. De rechtschapen werkmán is een alcoholist geworden. Hij kon een longlijder, een idioot of een klierlijder tot kind hebben: hij heeft een sluipmoordenaar verwekt”.

Ncp.

ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE

gehouden op 18 en 19 November 1933 in het gebouw
„Excelsior” te Rotterdam

Zaterdag 10 uur tot 15 uur. Zendingenbijeenkómst.

Zaterdagavond 8 uur. Programma-avond.

Zondagmorgen 10 uur. Deze samenkomst was de eerste van de conferentie en ving aan met het zingen van lied No. 1: „De Dag der Bevrijding”. Br. A. van Buuren uit Overmaas sprak het openingsgebed uit en het tweede lied was, „Bescherming des Aller Hoogste”, gezongen door het Haagsche zangkoor. Ouderling M. L. De Korver, president van het Rotterdamsche District, die de leiding van deze conferentie had, kondigde het conferentie-onderwerp aan: „Het geestelijk lied bij de Mormonen”, en maakte bekend dat de sprekers(sters) van deze conferentie over enkele liederen zouden spreken. Hij sprak eenige woorden betreffende „Vergeet niet het gebed”. Ouderling A. H. Dalebout met het onderwerp: „Komt, heiligen, komt”, was de volgende spreker. „O Mijn Jezus” werd nu door het Haagsche zangkoor gezongen, waarna Br. M. van Gelderen uit Rotterdam, sprak over het lied: „Het Hart kent daar de Zijnen”. Ouderling Clyde A. Holdaway was de volgende spreker. Zijn onderwerp was: „Zaaïen”. Brs. J. Claus en J. van Klaveren, Zusters K. Schoenmaker en A. Diender, uit Den Haag, zongen een lied, getiteld: „Gebed”, waarna Zuster Tine Hartman-

Spaans, Presidente van de J.V.O.O.V., het woord voerde aangaande het conferentie-onderwerp. Tot slot werd door het Haagsche zangkoor, „Looft nu den Heer”, gezongen. Br. F. Nederhand uit Overmaas dankte.

Na de morgenvergadering werd een doopdienst gehouden waarin 9 personen gedoopt werden en bevestigd tot lidmaat der Kerk. Ouderlingen C. C. Kammerman en L. J. van Dam waren de sprekers van deze bijeenkomst.

Zondagnamiddag 3 uur. Deze bijeenkomst werd aangevangen met het zingen van lied No. 148: „De tijd is zeer kort”, waarna Br. J. Schipaanboord uit Leiden des Heeren zegen afsmeekte. „Hemelsche Schat” werd nu door het Rotterdamsche zangkoor gezongen. Zuster A. Boekhout, 1e raadgeefster in het Jeugdwerkbestuur en Br. E. Ylst, president van de Amsterdamsche gemeente, werden het eerst geroepen om te spreken. „Gebet”, een kwartetnummer, werd thans gezongen door Brs. M. van Gelderen, A. de Jonge, E. Reijs, en D. Riet uit Rotterdam, waarna Ouderling William H. Timmerman, pas aangesteld als President van het Utrechtsche District, sprak over: „Als gij fouten wilt berispen”. „O Mijn Vader”, een van onze mooiste liederen, werd nu behandeld door Zuster K. Schoenmaker uit Den Haag, gevolgd door een duet zang-nummer, ten beste gegeven door Zusters Tine Hartman-Spaans en K. Schoenmaker uit Den Haag. Zij werden begeleid op de piano door Zuster Holtermans. Vervolgens sprak Zuster Hermana F. Lyon, welke werd vertaald door President Kooyman. Zuster C. van Kwawegen was de laatste spreekster van deze samenkomst. Tot slot werd „Red mij O Heere!” door het Rotterdamsche zangkoor gezongen. Br. J. Greef uit Amsterdam sprak de dankzegging uit.

Zondagavond 7 uur. Deze samenkomst was de laatste van de conferentie en begon met het zingen van lied No. 6: „Vast als een Rotssteen”, waarna Br. D. v. d. Waal uit Dordrecht, het openingsgebed uitsprak. „Trouw aan 't geloof” werd nu door de gecombineerde zangkoren van Rotterdam, Den Haag en Amsterdam gezongen. President T. Edgar Lyon was de eerste spreker en vertelde een mooie geschiedenis aangaande het lied, „Israël, Israël, God roept u!” Zuster Johanna A. Riet, Opzienster van het Jeugdwerk der Zending, was de volgende spreekster. Zij sprak enkele woorden over „Eere den man welke sprak met Jehovah”, waarna Brs. E. Reijs en M. van Gelderen uit Rotterdam, een duet ten gehoor brachten. Br. A. Hekking uit Rotterdam en Br. P. Vlam uit Den Helder, spraken respectievelijk over „Boven de Sterren” en „De Lieflijke dag”. „Leid mij pelgrim” werd nu door de gecombineerde zangkoren gezongen.

De laatste spreker van deze conferentie was onze vertrekkende Zendingspresident Frank I. Kooyman. In zijn toespraak, nam hij

afscheid van de Nederlandsche Zending en sprak zijn dankbaarheid uit inzake zijn arbeid hier te lande en haalde nog eenige woorden aan, betreffende enkele van onze geestelijke liederen, in 't bijzonder „Daar ruischt langs de wolken” en „O Mijn Vader”. Het voorstellen van de algemeene autoriteiten van Kerk en Zending vond nu plaats. Door alle aanwezige Kerkleden werden zij eenparig ondersteund. Tot slot werd „Houw en Trouw” gezongen door de gecombineerde zangkoren uit Den Haag en Rotterdam. Br. L. Barendregt, president van de Overmaassche gemeente, sprak de dankzegging uit. Na het dankgebed zongen de zendelingen een lied „Farewell To Thee”, gevolgd door „Looft aller Heeren Heer!”, die door alle aanwezigen gezongen werd ter eere van President Frank I. Kooyman.

Al de bijeenkomsten van deze conferentie werden druk bezocht. In de Zondagavondvergadering waren 406 personen aanwezig.

In alle vergaderingen heerschte de geest Gods.

Louis H. Hagen, Secr.

M-MANNEN UIT HET VERLEDEN

Maarten Luther

1483 — 10 November — 1933

Hier sta ik, ik kan niet anders!
God helpe mij. Amen.

't Was nacht in Europa. Het Romeinsche rijk, met z'n weelde van beschaving, hoog ontwikkelde kunst en wetenschap was ondergegaan. En de duistere schaduw van 't Pausdom hing als een alles verstikkende mist over 't cultureele leven. Elke ontwikkeling werd in de kiem gesmoord in het streven het Katholieke dogma tot de eenige uiting van het menselijk denken te maken, buiten hetwelk geen andere waarheid bestond. Het leek of het kruis, in plaats van een symbool van verlossing en waarheid te zijn, de grafzerk en sluitsteen der vrijheid moest worden.

Geen menselijke handen kunnen echter eeuwige wetten in haar werking stuiten. Zelfs banbul en pijnbank bleken niet in staat de waarheid te knechten en haar dienaars het zwijgen op te leggen.

Op 't laatst der 14e en 't begin der 15e eeuw verhieven mannen als Wicliff, Huss en anderen hun stem tegen misbruiken en fouten, welke zij in de Kerk vonden. In stroomen van bloed werd dit kettersche geluid gesmoord. De fakkel der vrijheid was echter eenmaal ontstoken, en niet meer te dooven. Het zaad der vrijheid vond ruimschoots voedsel in het bloed van de martelaren. Het verzet groeide.

Dit kwam tot uitbarsting toen de Augustijner monnik Maarten Luther den 31sten October 1517, zijn 95 stellingen tegen den aflat

op de slotkapel te Wittenberg aanplakte als protest tegen het uitzuigen der arme bevolking door verkoop van absolutie-brieven. Spoedig schaarde de boerenbevolking, door zware belastingen tot wanhoop gedreven, zich met vele anderen, wier oogen open gingen, achter Luther's vaandel, terwijl in Zwitserland en Nederland mannen als Zwingli, Calvijn, Oranje e.a. de strijdbanier voor gewetensvrijheid hieven.

Een strijd ontbrandde, hevig, bloedig. De reformatie werd een feit. De dageraad van een nieuwen dag brak aan; hoewel in bloed en vuur geboren, werd deze een zegen voor de menschheid.

Hoe groot Luther's aandeel in dien strijd is geweest, doet er weinig toe. Wellicht had hij zoo'n geweldige uitbarsting niet verwacht. Zijn verzoeningspogingen wijzen daarop. Hij wilde geen reformatie zooals deze ten slotte heeft plaats gehad. Kerkverbetering was zijn oogmerk. Rome drong hem echter in andere richtingen en toen streed Luther met al de kracht van zijn eerlijke overtuiging. Met eere kan zijn naam dan ook genoemd worden onder de M-Mannen uit het verleden.

M. J. Palâche (M-M.)

(Toespraak op de O.O.V.-Conferentie te Rotterdam).

ONS NIEUWE LEEUWERIK- EN BLAUWVOGELTJESBOEKJE

Ons Jeugdwerk in deze Zending is verrijkt door het verschijnen van een nieuw Leeuwerikboek en een gewijzigd Blauwvogelboek.

Wij zullen met de deur in huis vallen en zeggen, dat het thans uitgegeven Leeuwerikboekje eerst als Blauwvogelboek werd gebruikt; doch dit is veranderd. Dit boekje heeft een nieuwen omslag gekregen en is nu geldig voor de groep meisjes van 8 en 9 jaar.

Het nieuwe Blauwvogelboek is hetgene, dat in het Jeugdwerk der Kerk voor de Blauwvogeltjes van den leeftijd van 10 en 11 jaar gebruikt wordt en geldt dus thans ook voor deze Zending.

Het boekje is in zeer fijne uitvoering, prettige kleuren, terwijl de inhoud van zeer groote waarde is voor de meisjes.

Op de bladzijden van het boekje is het Motto: „De wereld vraagt vreugdestichtsters” in de practijk omgewerkt en de meisjes kunnen hierop haar verschillende bezigheden opteekenen. Een aantal bladzijden is blanco gelaten voor bewerking naar eigen keuze.

Het geheel draagt er in zeer groote mate toe bij, om de meisjes een idee te geven, hoe ze reeds op jeugdigen leeftijd haar tijd nuttig en ten dienste van anderen kunnen besteden en haar op te leiden tot goede Zeemeeuw- en Bijenkorfmeisjes.

Blauwvogeltjes en Leeuwerikken, we wenschen jullie van harte veel succes met je werk en verwachten een goede gebruikmaking van onze nieuwe boeken!

Het Jeugdwerk-Hoofdbestuur.

GOEDE LEVENSVOORSCHRIFTEN

Eenvoudig voedsel voor de maag, flinke oefening voor de spieren, zuivere lucht voor de longen, diepe slaap voor de zenuwen, groote gedachten voor het hoofd, heilig streven voor het hart, minzame daden voor mijn medemenschen en liefde voor God. Die dingen maken het leven de moeite waard en doen iemand wis in den hemel aanlanden.

Nephi Jensen.

OPWEKKING

Wanneer daar ligt een zware vracht,
Te zwaar voor onze kleine kracht,
Dan zoeken wij naar meerder' handen.
De zwaarste last draagt samen licht,
Het zwaarste werk wordt ras verricht,
Waar aller kracht tezamen spande.

Bouwt de koraal zich niet een rots,
Die pal staat tegen 't golfgeklots,
Den felsten stormwind kan trotseeren?
Een rots, die vrij haar kruin verheft,
Zoo fier, alsof zij zelf beseft,
Dat 't ruwst geweld haar niet kan deren?

Wie 't duister schuwte, en zoekt naar licht,
Wie 't oog op beter toekomst richt,
En helpen wil om die te vinden,
Hij sluit zich aan, want weinig kracht
Heeft elk alleen, doch reuzenmacht,
Wie zich tot een geheel verbinden.

INHOUD

Een afscheidswoord	357		Interessante stemmen	367
Voor jonge oogen	359		Rotterdamsche Conferentie	368
Jeugd en Leven	360		M-Mannen uit het verleden	370
Utrechtsche Conferentie aan- kondiging	364		Ons nieuwe Leeuwerik- en Blauwvogeltjesboekje	371
Van de Redactie:			Goede levensvoorschriften	372
Ons afscheid aan »K.«	365		Opwekking	372

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementenprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.